

Sygn. akt I C 1771/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Beata Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko Z. O.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **3 777 zł** (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt siedem złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2 743,71 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonej pozwanej z urzędu;
- IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego A. M. w P. kwotę 3 160,29 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) S.A. z siedzibą w B., wniosła o wydalenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczeniem w nim, że pozwana Z. O. winna zapłacić na jej rzecz kwotę 13 634,56 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla dnia 10 lutego 2015r. do zapłaty w dniu 15 grudnia 2015r. kwotę wskazaną na wekslu w wysokości 13 634,56 zł. Dlatego powodów wezwał bezskutecznie pozwaną w dniu 15 listopada 2015r. do wykupu weksla. Pozwana podpisała własnoręcznie kalendarz spłaty, znała doskonale wysokość zobowiązania i terminy spłaty. Przy czym strona powodowa podała, (...) Sp. z o.o. widnieje jako remitent na wekslu w okresie od grudnia 2014r. do marca 2015r., kiedy to miała miejsce restrukturyzacja polegająca na podziale przez wydzielenie do (...) Sp. z o.o., a następnie połączeniu (...) S.A., na która przeszła dochodzona należność. Na podstawie umowy przelewu z dnia 18 grudnia 2014r. (...) Sp. z o.o. (KRS (...)) wstąpiła w prawa (...) Sp. z o.o. (KRS (...)). Dokument weksla został wydany. Następnie doszło na podstawie art. 492 § 1 pkt. 1 ksh do połączenia (...) Sp. z o.o. i (...) S.A., a powód wstąpił we wszystkie prawa przysługujące (...) Sp. z o.o.

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2017r. pozwana została zwolniona od kosztów sądowych w całości i ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu.

W piśmie procesowym z dnia 14 kwietnia 2017r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła przede wszystkim niezgodność wypełnienia weksla in blanco z umową pożyczki i opartą na niej deklaracją wekslową. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z wekslem gwarancyjnym, który nie ma charakteru abstrakcyjnego, ale „kauzalny”, gdyż – zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem- dłużnikowi przysługuje zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z treścią porozumienia. Zgodnie z pkt a deklaracji wekslowej pozwana upoważniła (...) Sp. z o.o. do wypełnienia weksla w przypadku, gdy nie zapłaci ona w terminie określonych w umowie pożyczki pełnych rat za co najmniej dwa pełne okresy płatności. Wówczas pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia i wypełnić weksel zgodnie z pkt. 11 umowy pożyczki po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dnia od otrzymania wezwania. Tych obowiązków (...) Sp. z o.o. nie wypełnił, bowiem nie dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy. Do pozwu nie dołączono dowodu doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oraz wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Na marginesie zauważono, iż w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy oraz wezwaniu do zapłaty widnieją data 15 listopada 2015r., a weksel został wypełniony z datą 15 grudnia 2015r., a więc 30 dni od dnia sporządzenia pisma. Natomiast okres wypowiedzenia rozpoczął bieg od dnia doręczenia pozwanej pisma z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy. Nadto suma zobowiązania ujawniona w wekslu jest zawyżona. Zgodnie z deklaracją wekslową suma weksla miała zostać określona zgodnie z pkt. 11 umowy, który stanowił, iż kwota ta to niespłacona kwota pożyczki oraz odsetki umowne i koszty windykacji. Przy czym ostatnia pozycja wyniosła 2 248,60 zł, co nie jest zgodne z umową, gdyż koszty windykacji nie mogły przekroczyć kosztów faktycznej windykacji. Niniejsza kwota została obliczona w sposób dowolny, uniemożliwiający jej zweryfikowanie. Również wątpliwości budzi kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 11 243,00 zł. Kwota wypłaconej pożyczki pozwanej wyniosła tylko 4 000 zł, natomiast koszty ubezpieczenia wyniosła 7 497 zł, przy czym warunkiem udzielenia pożyczki było zawarcie umowy ubezpieczenia na życie z firmą (...). Kwota składki ubezpieczeniowej również została pokryta z pożyczki. Pozwana podniosła zarzut nieważności umowy ubezpieczenia na życie. Zgodnie z art. 806 k.c. umowa ubezpieczenia jest nieważna, gdy zajście wypadku przewidzianego w tej umowie jest niemożliwe. Dotyczy to również zdarzenia, które już wystąpiło, a z jego natury wynika, iż może wystąpić tylko raz. W przedmiocie sprawy pozwana została zmuszona do zawarcia umowy ubezpieczenia. Zakres ubezpieczenia obejmował: śmierć ubezpieczonej oraz całkowitą, trwałą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji przy czym C. zastrzegła, iż nie ponosi odpowiedzialności jeżeli nieszczęśliwy wypadek bądź choroba, w następstwie którego ubezpieczony zmarł miał miejsce przed datą objęcia ubezpieczeniem. Pozwana od lat choruje na chorobę P., która jest chorobą postępującą, nieuleczalną i prowadzącą do śmierci, a od 20 stycznia 2015r. pozostała osobą całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji. Pozwana od lat wymaga stałej opieki, nie porusza się samodzielnie, nie komunikuje się z otoczeniem. Dlatego należy uznać, że przesłanka z art. 806 k.c. została spełniona i kwota wekslowa nie powinna uwzględniać kwoty 7 497,00 zł. Strona powoda wykorzystała trudne położenie pozwanej i zawarła z nią umowę pożyczki oraz umowę ubezpieczenia, gdzie pozwana otrzymała jedynie kwotę 4000 zł, a koszty kredytu wraz z ubezpieczeniem wyniosły łącznie kwotę 9 828 zł, a więc dwukrotnie przekroczyły wartość udzielonej pożyczki. Takie postępowanie jest rażąco sprzeczne z podstawowymi zasadami współżycia społecznego i nie zasługuje na ochronę prawną (art. 5 k.c.).

W odpowiedzi na powyższe pismo strona powodowa w piśmie z dnia 9 maja 2017r. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Przyznała, iż podstawą jej roszczenia jest wystawiony weksel gwarancyjny zabezpieczający spłatę umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...). W niniejszej umowie pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 13 104,00 zł, na którą składało się: 12 112,00 zł kwota udzielonej pożyczki oraz 992 zł kwota wynagrodzenia umownego. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w 48 ratach po 273 zł. Zgodnie z umową z całkowitej kwoty pożyczki powodowa spółka dokonała potrącenia kosztów ubezpieczenia i opłaty przygotowawczej. W konsekwencji w dniu 11 lutego 2015r. została wypłacona pozwanej kwota 4 000 zł. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki przysługuje stronie powodowej z tytułu możliwości skorzystania przez pozwaną ze środków finansowych pożyczkodawcy przez okres na jaki umowa została zawarta, tj. w niniejszym przypadku przez okres 48 miesięcy. Wysokość odsetek stanowi natomiast wynagrodzenie umowne z tytułu pożyczki. Żądane wynagrodzenie mieści się w ramach maksymalnej

wysokości odsetek umownych (art. 359§2¹k.p.c.). Wobec obniżenia przez Radę Polityki stopy procentowej NBP, strona powoda przeliczyła wysokość wynagrodzenia, które uległo obniżeniu o kwotę 95 zł. Na podstawie pkt. 7.2 umowy pożyczki pozwana zobowiązana była do zabezpieczenia spłaty pożyczki poprzez objęcie jej ochroną ubezpieczeniową na warunkach określonych w Umowie Ubezpieczenia z dnia 11 sierpnia 2014r. Była to ochrona na wypadek śmierci oraz choroby pożyczkobiorcy. Pożyczkobiorca zobowiązał się do pokrycia kosztów ubezpieczenia, co następowało jednorazowo po zawarciu umowy pożyczki. Pożyczkobiorca zezwolił na potrącenie składki ubezpieczenia z kwoty udzielonej pożyczki. To powodowa spółka jako ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia na rzecz pozwanej jako ubezpieczonej, do czego uprawnia ją przepis art. 808 § 1 k.c. Tytułem zabezpieczenia spłaty pożyczki pozwana wskazała pożyczkodawcę jako jedynego uprawnionego do otrzymania świadczenia w przypadku zdarzenia ubezpieczeniowego. Taki sposób zabezpieczenia spłaty zobowiązania jest dozwolony przez prawo, co wynika z art. 30 ust. 1 pkt. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim. Powódka jako następca prawny (...) Sp. z o.o. również odnośnie zawartej umowy ubezpieczenia. Pozwana zaprzestała spłaty rat pożyczki, nie zapłaciła rat wymagalnych w dniu 13 września 2015r. oraz 13 października 2015r., w związku z czym pismem z dnia 14 października 2015r. pozwana została wezwana do uregulowania w terminie 7 dni zaległości pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. Wezwanie okazało się bezskuteczne, a więc pismem z dnia 14 października 2015r. cała kwota pożyczki została postawiona w stan wymagalności. Pismo zostało wysłane na adres wskazany w umowie za pośrednictwem Poczty Polskiej listem poleconym. Przesyła z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy po dwukrotnym awizowaniu została zwrócona i uznana za doręczoną. Tym samym umowa została skutecznie wypowiedziana. Wobec bezskutecznego wezwania, na podstawie pkt. 11.1 umowy, pismem z dnia 15 listopada 2015r. zatytułowanym „wypowiedzenie umowy pożyczki” pożyczka została postawiona w stan wymagalności i naliczono należność zgodnie z umową. Z uwagi na obniżenie stop procentowych NBP umowne zobowiązanie pozwanej uległo obniżeniu do kwoty 13 019,00 zł. Wobec zapłaty przez pozwanego do dnia wypowiedzenia umowy kwoty 4 131,00 zł. powódka miała roszczenie o zapłatę niespłaconej kwoty pożyczki- 8 888,00 zł, kwot naliczonych zgodnie z pkt. 11.2 umowy, tj. kwoty 1 3009,00 zł (13104 zł – 95 zł). Pozwana do dnia wypowiedzenia umowy wpłaciła kwotę 1766,00 zł. Pozostały więc niespłacone raty pożyczki w kwocie 11 243,00 zł oraz naliczone zgodnie z pkt. 11.2. umowy kwoty: 64,10 zł na podstawie pkt 11.2 a, 2248,60 zł na podstawie pkt 11.2.b oraz 75 zł na podstawie pkt. 11.2.c. Kwota odsetek dziennych za opóźnienie spłat poszczególnych rat naliczonych na podstawie pkt. 13.1 umowy wynosi 3,86 zł. W konsekwencji weksel został wypełniony prawidłowo. Powodowa spółka podkreśliła, iż pozwana знаła treść umowy, nie skorzystała z prawa odstąpienia od umowy. Zarzut nieważności umowy ubezpieczenia jest chybiony. Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Umowy zakres ubezpieczenia obejmował śmierć ubezpieczonego oraz całkowitą trwałą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji ubezpieczonego w następstwie nieszczęśliwego wypadku lub choroby. Z przedstawionych przez pozwaną dowodów wynika, iż ustalono u niej znaczny stopień niepełnosprawności, a orzeczenie zostało wydane do dnia 31 stycznia 2019r. , a więc nie stwierdzono całkowitej trwałej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji. W całkowity koszt pożyczki wliczone jest wynagrodzenie za udzielenie pożyczki, tj. wynagrodzenie za możliwość skorzystania przez pożyczkobiorcę ze środków finansowych strony powodowej przez okres, na jaki pożyczka została udzielona, w przypadku pozwanej 48 miesięcy. Powódka nie może korzystać ze środków, które przecież stanowią jej własność. Nie ma więc podstaw do żądania pomniejszenia wynagrodzenia z uwagi na wypowiedzenie umowy. Fakty wymagalności roszczenia nie oznaczają, iż środki zostały zwrócone stronie powodowej, gdyż pozostają nadal w dyspozycji pozwanej. Nie ma również podstaw do żądania zwrotu składki ubezpieczenia wobec wypowiedzenia umowy. Opłata przygotowawcza naliczana jest jako koszt związany z przygotowaniem umowy, w tym zgromadzeniem koniecznych dokumentów i dokonaniem weryfikacji zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, uruchomieniem środków. Koszty te zostały skalkulowane i odpowiadają rzeczywistym poniesionym przez pożyczkodawcę. Koszty ubezpieczenia odpowiadają natomiast odprowadzonej przez pożyczkodawcę składce na rzecz ubezpieczyciela. Postanowienie pkt. 11.2. a umowy pozwalały na doliczanie z tytułu wypowiedzenia pożyczki dodatkowego dla całej kwoty pożyczki maksymalną wysokość odsetek umownych na poziomie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP z dnia zawarcia umowy. Nie stanowi klauzuli abuzywnego postanowienie umowy pozywające pobierać stronie powodowej opłat za wysłanie monitów i wezwań. Pozwana nie działa pod wpływem presji, gdyż mogła wybrać instytucję finansową, z której usług skorzysta. Tym samym powódka podtrzymała roszczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana Z. O. oraz (...) Sp. z o.o. w dniu 10 lutego 2015r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której pozwanej została udzielona pożyczka w kwocie 13 104,00 zł, na którą składała się:

- całkowita kwota pożyczki- 4 000 zł, która miała przekazana pozwanej,
- koszt ubezpieczenia 7 497,00 zł,
- opłata przygotowawcza 615,00 zł,
- wynagrodzenie umowne 992,00 zł,

przy czym całkowity koszt pożyczki wyniósł 9 104 zł, co dało łączną kwotę do zapłaty 13 104,00 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 48 miesięcznych ratach po 273 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się do poniesienia kosztów opłaty przygotowawczej oraz kosztów ubezpieczenia. Opłaty te miały zostać pokryte z kwoty udzielonej pożyczki. Za udzielenie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłacenia pożyczkodawcy wynagrodzenie umowne wynikające z rocznej stopy procentowej wynoszącej 11,27%. Strony ustaliły, iż zabezpieczeniem pożyczki będzie jeden własny weksel in blanco „nie na zalecenie”, który jest ważny do momentu całkowitej spłaty zobowiązań przez pożyczkobiorcę z tytułu niniejszej umowy. Pożyczkobiorca zobowiązał się do wystawienia i przekazania pożyczkodawcy niniejszego weksla, a pożyczkodawca zobowiązał się do niezwłocznego zwrotu skreślonego weksla w razie spłacenia zobowiązań przez pożyczkobiorcę. Nadto pożyczkobiorca wyraził zgodę na objęcie go ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy ubezpieczenia i zwrot kosztów tego ubezpieczenia.

Integralną częścią umowy były –przekazane pożyczkobiorcy- dokumenty w postaci: - Wyciąg z Umowy Ubezpieczenia,

- Dyspozycji Wyплаты,
- Deklaracji Wekslowa,
- Weksla.

Pożyczkobiorca miała prawo, bez podania przyczyny, do odstąpienia od niniejszej umowy pożyczki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy.

Jeżeli pożyczkobiorca nie zapłaci w terminie określonym w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa pełne okresy płatności, pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pożyczkodawca- w przypadku wypowiedzenia umowy miał prawo – ma mocy ust. 11.2 umowy- na wekslu in blanco wypisać datę i miejsce zapłaty oraz kwotę nie przekraczającą kwoty należnej pożyczkodawcy do zapłaty z tytułu pozostałej niespłaconej części pożyczki, wynagrodzenia umownego, naliczyć i wpisać:

- a) dla całkowitej kwoty pożyczki maksymalną wysokość odsetek umownych, na poziomie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP z dnia zawarcia niniejszej umowy, tj. 12% w stosunku rocznym i/lub
- b) kwoty w wysokości do 20% pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty do zapłaty tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej niż faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę koszty tej windykacji i/lub
- c) kwotę wynikającą z tabeli opłat zawartą w p. 19.4 niniejszej umowy- punkt 8,9 i 10 tabeli.

Nadto zastrzeżono, iż jeżeli pożyczkobiorca nie spłaci w terminie poszczególnych rat pożyczki lub innego zobowiązania pieniężnego, wynikającego z niniejszej umowy, w tym zobowiązania naliczanego na podstawie pkt. 11.2. umowy, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca

zastrzegł sobie prawo naliczania odsetek umownych za każdy dzień zwłoki w wysokości czterokrotności stopy lombardowego NBP (pkt. 13.1) .

W przypadku, gdy pożyczkobiorca zalegał z płatności jakiegokolwiek terminowego zobowiązania pieniężnego wynikającego z niniejszej umowy pożyczkodawca miał prawo podjąć następujące działania windykacyjne: monit telefoniczny (w tym również za pomocą krótkich wiadomości tekstowych SMS oraz automatycznych wiadomości głosowych), upomnienia pisemne, informując każdorazowo pożyczkobiorcę o wymaganym zadłużeniu, określając warunki spłaty. Przy czym włączenie dodatkowych działań windykacyjnych miało nastąpić w razie stwierdzenia bezskuteczności któregośkolwiek z poprzednich działań i dalszego istnienia zadłużenia przeterminowanego. Za wskazane czynności pożyczkodawca pobierał opłaty zgodnie z tabelą opłat, wskazaną w pkt.19.4. z tym zastrzeżeniem, że opłaty miały zostać naliczane w wysokości nie większej niż 80 zł w odniesieniu do każdego terminowego zobowiązania pieniężnego wynikającego z umowy. Pożyczkodawca mógł dodatkowo podjąć inne działania windykacyjne, w tym działania terenowe. Zgodnie z punktem 19 umowy opłata za upomnienie pisemne lub wezwanie do zapłaty wyniosła 15,00 zł, przy czym monit SMS oraz telefoniczny był bezpłatny.

Nadto zgodnie z pkt. 17 umowy pożyczkobiorca wyraził zgodę na skorzystanie z zastrzeżonej na jego rzecz ochrony ubezpieczeniowej na warunkach określonych w Umowie Ubezpieczenia z dnia 16 marca 2009r. zawartej pomiędzy (...)S.A. i stroną powodową . Przy czym pożyczkobiorca zobowiązał się do pokrycia kosztów opłacenia składki ubezpieczeniowej. Składka miała być opłacona jednorazowa po zawarciu umowy i pożyczkodawca był upoważniony do potrącenia składki z kwoty udzielonej pożyczki. Nadto pożyczkobiorca tytułem zabezpieczenia spłaty pożyczki jako jedynego uprawnionego do otrzymania świadczenia w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego wskazał pożyczkodawcę.

Dowód: - umowa pożyczki z dnia 15.02.2015r.-k. 67-73,

- wniosek o udzielenie pożyczki –k. 87-89

Pozwana Z. O. podpisała weksel z dnia 10 lutego 2015 roku, w którym zobowiązała się do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. w B. w dniu 10 lutego 2015r. kwoty 13 634,56 zł.

Zgodnie z deklaracją wekslową weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu udzielonej przez stronę powodową na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z dnia 09 lutego 2015r. w kwocie 13 104,00 zł oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy. Pozwana upoważniła stronę powodową do wypełnienia weksła, w tym do wpisania domicyliatu i sumy odpowiadającej jej zadłużeniu łącznie z kosztami sądowymi. Jednocześnie pożyczkobiorca zobowiązał się do pisemnego informowania pożyczkodawcy o zmianie adresu zameldowania, zamieszkania oraz korespondencyjnego.

Dowód: weksel z dnia 10 lutego 2015 roku,

- deklaracja wekslowa wystawy weksła- k. 75.

Pozwana spłaciła łącznie kwotę 1 766 zł.

Bezsporne.

Pozwana jednak zaprzestała spłacać zobowiązanie wobec strony powodowej, która wszczęła postępowanie windykacyjne. Pozwaną w domu odwiedził pracownik powodowej spółki co najmniej trzykrotnie.

Do pozwanej zostały wysłane:

- w dniu 14 października 2015r.

Dowód:- zeznania świadka E. O.- k. 62,

- wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania- k. 78-85.

Strona powodowa jest następcem prawnym (...) Sp. z o.o.

Bezsporne.

Pismem z dnia 15 listopada 2015 roku, powodowa Spółka wypowiedziała umowę pożyczki z zachowaniem 30 dni, w związku z poważnym naruszeniem przez pozwaną postanowień umowy (...) z dnia 10 lutego (...). poprzez nieregulowanie zobowiązań w terminie. Jednocześnie strona powodowa wezwała pozwaną do natychmiastowej zapłaty kwoty 13 634,56 zł, na która składały się:

- kwota niespłaconej pożyczki -11 243,00 zł,
- kwota obliczana na podstawie pkt. 11.2.a postanowień umowy- 64,10 zł,
- kwota obliczana na podstawie pkt. 11.2.b postanowień umowy- 2 248,60 zł,
- kwota obliczana na podstawie pkt. 11.2.c postanowień umowy- 75 zł,
- umowne odsetkiienne obliczana na podstawie pkt. 13.1 postanowień umowy- 3,86 zł.

Dowód: kserokopia wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 15 listopada 2015 roku - k. 5,

- dowód nadania- k. 86.

Pozwana cierpi na chorobę P..

Od dnia 14 listopada 2013r. u pozwanej stwierdzono stopień niepełnosprawności. Od dnia 20 stycznia 2015r. orzeczono wobec niej znaczny stopień niepełnosprawności oraz stwierdzono, że wymaga stałej i długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jednocześnie stwierdzono, że od dnia 20 stycznia 2015r. do 31 stycznia 2017r. pozwana jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, data powstania niezdolności to 1 grudnia 2014r. W dniu 6 marca 2017r. ustalono, że pozwana jest niezdolna do samodzielnej egzystencji do dnia 31 marca 2020r.

Dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 20.01.2015r.-k. 46,

- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS-k. 47,49
- karta porady ambulatoryjnej- k. 48 ,
- zeznania świadka E. O.- k. 62.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne tylko w części.

Powód dochodzi w niniejszej sprawie zobowiązania wekslowego. Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, w stosunku jednak pomiędzy wystawcą, a remitentem samodzielność tego zobowiązania ulega znacznemu osłabieniu, właśnie z uwagi na możliwość podniesienia przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego bez ograniczeń. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku podstawowego, który w związku z zarzutami wystawcy (lub poręczyciela, który odpowiada tak jak wystawca) podlega badaniu przez Sąd oceniający zasadność wydania nakazu zapłaty. Zgodnie jednak z art. 10 Pr.Weksl. to wystawca winien udowodnić, iż weksel wypełniono niezgodnie z porozumieniem wekslowym, a jednocześnie wierzyciel wekslowy winien wyjaśnić istotę stosunku podstawowego oraz wykazać przysługującą mu sumę wekslową.

W procesie wekslowym dopuszczalne jest więc przeniesienie sporu ze stosunku wekslowego na stosunek podstawowy, który został wekslem zabezpieczony, wymaga to jednak nie tylko zarzutu pozwanego, ale przede wszystkim inicjatywy powoda. Podjęta przez pozwanego obrona za pomocą zarzutów nawiązujących do stosunku podstawowego wobec dochodzonego od niej roszczenia wekslowego prowadzi do objęcia sporem także tego stosunku. Niemniej jednak zarzut oparty na treści art. 10 Pr. Weksl. wekslowego jest zarzutem wekslowym i prowadzi jedynie do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy jego rozpoznawaniu uwzględniamy również stosunek podstawowy. (vide. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r., V CSK 86/06). W przypadku zatem nieistnienia lub nie wykazania przez wierzyciela istnienia wierzytelności zabezpieczonej wekslem gwarancyjnym, powództwo mimo, że wywodzone z ważnego weksla powinno zostać przez sąd oddalone.

Przeniesienie sporu na stosunek podstawowy sensu stricto wymaga w związku z tym inicjatywy powoda, który już w pozwie lub z późniejszych pismach procesowych może podnieść twierdzenia uzasadniające uwzględnienie powództwa na podstawie stosunku, który weksel zabezpieczał. Podkreślić przy tym należy, że to na powodzie ciąży obowiązek wskazania okoliczności faktycznych uzasadniających istnienie wierzytelności zabezpieczonej wekslem i jej wysokości a także wskazanie dowodów na ich poparcie. W takim wypadku Sąd może rozpoznać tak zakreślone powództwo nawet wówczas, gdy z jakichś powodów powództwo oparte na wekslu okaże się niezasadne, np. z powodu nieważności weksla. Pogląd ten jest ugruntowany w judykaturze (vide m.in. Uchwała SN z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, a także licznych nawiązujących do niej orzeczeniach).

Powód wywodził swe żądanie z umowy pożyczki zawartej w dniu 10 lutego 2015 r. nr (...) - (...) z pozwaną Z. O.. Podstawą prawną tak formułowanego żądania jest art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U.2016, poz. 1528), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W świetle art. 3 ust. 2 pkt 1, cytowanej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim).

W sprawie niniejszej pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia pożyczki i otrzymania przez nią kwoty 4 000 zł. Jednak w jej ocenie wysokość kosztów dodatkowych jest zawyżona, a w szczególności kosztu ubezpieczenia z racji nieważności umowy ubezpieczenia.

W konsekwencji samo zawarcie umowy pożyczki przez strony uznać należało za niewątpliwie. Potwierdza to bowiem umowa pożyczki załączona do pozwu oraz sama pozwana. Jednakże wobec treści zgłoszony zarzutów pozwanej Sąd zobowiązany był zbadać niniejszą umowę w zakresie kosztów dodatkowych.

Umowa, będąca źródłem zgłoszonych w pozwie roszczeń, zawarta została w ramach standardowo stosowanych przez powodową spółkę formularzy oraz ogólnych warunków umownych, które pozwana zaakceptowała, nie mając wpływu i możliwości negocjowania szczegółowych warunków umowy. O ile postanowienia zawartej umowy pożyczki nie naruszają przepisów o kredycie konsumenckim, zarówno co do treści, samej umowy, jak i sposobu jej wypowiedzenia, to jednak zapisy tej umowy, w świetle art. 385¹ k.c., stanowiącym o niedozwolonych klauzulach umownych, budzą wątpliwości.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości Sądu, że powód (...) S.A z siedzibą w B. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, posługującym się przy zawieraniu umów z konsumentami wzorcami umownymi. Pozwana natomiast jest konsumentem w rozumieniu ustawy, bowiem zgodnie z art. 22¹ k.c. jest bowiem osobą fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową, a z treści umowy pożyczki nie wynika aby pozwana zawierała przedmiotową umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Jak wynika z zeznań świadka E. O. powód w niniejszym przypadku posłużył się wzorcem umowy w ramach wykonywanej działalności, na treść którego pozwana nie miała wpływu, a poszczególne postanowienia nie były z nią indywidualnie uzgadniane. Strony nie prowadziły negocjacji, a pozwana nie ma faktycznie żadnego wpływu na treść umowy. Pozwana mogła albo przystąpić do umowy na proponowanych we wzorcu warunkach albo odmówić zawarcia umowy. Dowodzi tego – oprócz zeznań w/w świadka- treść formularzy i wzoru umowy, którym powszechnie posługuje się powodowa spółka w kontaktach z klientami. W tych okolicznościach w rozpoznawanej sprawie omawianą umowę należy zweryfikować również przez pryzmat przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (art. 385¹ – 385³ k.c.).

Należy zaznaczyć, iż ocena zasadności powództwa w świetle przepisów prawa materialnego jest uprawnieniem i jednocześnie obowiązkiem sądu niezależnie od poniesionych w tym zakresie zarzutów. Nie można przy tym zapominać, że przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone z kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 6 dyrektywy 93/13, to znaczy uniemożliwienia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i do przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 tej dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstraszający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami a sprzedawcami lub dostawcami (m.in. wyrok TS z dnia 21 listopada 2002 r., C-473/00; wyrok TS z dnia 27 czerwca 2000 r., C-240/98).

Jak stanowi w/w powołany przepis art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Zgodnie z § 2, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Za niezgodnione indywidualnie uważa się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 3 i 4).

W judykaturze podkreśla się, że umowa jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, jeśli wykracza przeciw uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości. Przedsiębiorca będzie działać nieuczciwie, tj. wbrew dobrym obyczajom, gdy sporządzone przez niego klauzule umowne będą godzić w równowagę stosunku prawnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2013 r. VI ACa 1571/12 LEX nr 1339417). Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Z kolei rażące narazenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. (por.

wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, Lex nr 395247).

Z treści przedłożonej umowy wynika, że łączne zobowiązanie pożyczkobiorcy składa się oprócz kapitału z kosztów ubezpieczenia, opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia umownego. Jak słusznie zauważyła pozwana przy otrzymaniu kwoty 4000 zł była zobowiązana do spłaty kwoty 13 104,00 zł. Nadto strona powodowa doliczyła koszty windykacji w kwocie 2 248,60 zł.

W ocenie Sądu niedozwolonymi klauzulami umownymi są zapisy umowy, zawarte w pkt. 11.2 a-c, za wyjątkiem ryczałtu za korespondencję i ewentualnie faktycznie odprowadzonej przez powódkę składki ubezpieczeniowej.

Sama możliwość ubezpieczenia umowy jest dozwolona i została przewidziana w umowie o kredycie konsumenckim. W ocenie Sądu zrozumiałym i uzasadnionym jest konieczność zabezpieczenia przez powodową spółkę swoich interesów na wypadek śmierci ubezpieczonego, całkowitej trwałej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji pożyczkobiorcy w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub choroby. Ubezpieczenie umowy pożyczki na warunkach wynikających z niniejszej sprawy jest jednak przerzucaniem ryzyka, ciężaru i kosztów prowadzenia działalności przez powodową spółkę na pozwaną. Rażąca i to w znacznym stopniu w rozpoznawanej sprawie jest jednak dysproporcja między kwotą wypłaconej przez powodową spółkę pożyczki, a wysokością składki ubezpieczeniowej, którą pozwana została obciążona. Tak wysoka składka stanowi de facto przerzucenie na klientów powódki ryzyka niespłacenia pożyczki, gdyż składka ta przewyższa kwotę wpłaconą na konto strony pozwanej, gdyż wynosi 7 497,00zł. Powódka niewątpliwie udziela pożyczek, co do których ryzyko braku spłaty jest duże. Nie może jednak tym ryzykiem w całości obciążać pożyczkobiorców. Obciążanie tych osób kosztami składki ubezpieczeniowej w wysokości przewyższającej wypłaconej im kwoty jest działaniem nieuczciwym, nierzetelnym i sprzecznym z dobrymi obyczajami. Skoro zapisy umowy w tej części stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, nie są dla strony pozwanej wiążące. Nadto należy mieć na uwadze, iż powódka nie wykazała, aby jakąś kwotę przekazała towarzystwu ubezpieczeń. Jak część z pobranej kwoty 7 497,00 zł stanowiła jej wynagrodzenia za obsługę tej dodatkowej usługi świadczonej na rzecz pożyczkobiorców, a jaka kwota była faktycznie składką ubezpieczeniową? Prewencyjnie należy również udzielić odpowiedzi na pytanie, czy powódka mogła obciążyć pozwaną kosztami obsługi umowy świadczonej na rzecz ubezpieczyciela. Odpowiedź jest negatywna. Na obowiązki pożyczkobiorcy jako konsumenta nie może bowiem wpływać treść stosunku prawnego pożyczkodawcy z ubezpieczycielem. Zresztą treść tego stosunku łączącego pożyczkobiorcę z ubezpieczycielem nie jest znana. Skoro powódka żąda wynagrodzenia za czynności przy umowie ubezpieczenia, to powinna wykazać treść jej stosunku prawnego z ubezpieczycielem. Dopiero wówczas można by ewentualnie oceniać czy jej postanowienia jako dotyczące relacji prawnej przedsiębiorca – przedsiębiorca czynią zasadnym żądanie wobec konsumenta.

Podsumowując tą część rozważań, należy podkreślić, iż za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie w przypadku kosztów ubezpieczenia.

Również fakt, iż umowa ubezpieczenia została podpisana bez badania stanu zdrowia pozwanej budzi wątpliwości. Pozwana – jak wynika z przedłożonych dokumentów- jest osobą poważnie chorą i niezdolną do samodzielnej egzystencji. W jaki więc sposób ubezpieczyciel określił swoje ryzyko wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego, od którego powinna być określona wysokość składki. Tym bardziej, iż jedno z tych zdarzeń miało już miejsce przed podpisaniem umowy ubezpieczenia, tj. utrata zdolności do samodzielnej egzystencji.

W myśl pkt. 11.2.a. umowy powodowa spółka zastrzegła sobie prawo naliczenia dla całej kwoty pożyczki maksymalnej wysokości odsetek umownych na poziomie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w przypadku wypowiedzenia umowy. Postanowienie pkt. 11.2.b oraz 11.2.c umowy przewidują natomiast uprawnienie powodowej spółki do żądania od strony pozwanej zapłaty kwoty w wysokości do 20% z pozostałej do zapłaty pożyczki tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej niż faktycznie poniesione koszty windykacji oraz możliwość domagania

się kwot, wymienionych w tabeli w umowie, związanych z pisemnymi informacjami, monitami, przesyłaniem korespondencji, itp.

Odnosnie kosztów windykacji, którymi powódka obciążyła stronę pozwaną, to powodowa spółka nie próbowała nawet wykazać kosztów windykacji, które zostały faktycznie poniesione w rozpoznawanej sprawie. Ponadto przyjęcie kosztów windykacji na tym poziomie jest niczym innym, jak tylko dodatkową sankcją finansową dla strony pozwanej z tytułu zaprzestania spłacania pożyczki. Zwłaszcza, że opłaty, które należą się powodce z tytułu różnego rodzaju wezwań i monitów są także czynnościami windykacyjnymi. Jest to więc zastrzeżenie sobie przez powódkę możliwości domaga się opłat za te same czynności, tylko inaczej nazwane.

Wszelkie wcześniejsze rozważania dotyczące niedozwolonego postanowienia umownego w zakresie ustalenia wysokości składki ubezpieczeniowej stają się aktualne również w przypadku oceny kosztów windykacji, które zostały ustalone w sposób ryczałtowy, odbiegający od ich faktycznej ewentualnej wysokości, jak i opłat, wymienionych w tabeli, poza ryczałem za korespondencję w wysokości 15 zł za monit, czy korespondencję. W związku z tym również te postanowienia umowy nie są dla strony pozwanej wiążące, a strony związane są umową w pozostałym zakresie (art. 385¹ § 1 i § 2 kc).

Strona powoda przy czym wykazała, iż poniosła koszty windykacji w kwocie 30 zł., tj. koszt dwukrotnego wysłania upomnienia lub wezwania do zapłaty, a zgodnie z tabelą kosztów koszt wysłania jednego wezwania lub upomnienia wyniósł 15 zł. Pierwszego w dniu 14 października 2015r. oraz z dnia 15 listopada 2015r.

Odnosnie zasadności domagania się przez powódkę zapłaty wynagrodzenia umownego, wymienionego w części B umowy w tabeli w pkt. 4 w kwocie 992,00 zł, to ta część żądania jest zasadna. Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji/wynagrodzenia. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współżycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek, ustalana w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, co odzwierciedla aktualny układ stosunków gospodarczych oraz „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą.

W umowie łączącej strony w sposób jednoznaczny sformowano postanowienia dotyczące wynagrodzenia umownego oraz opłaty przygotowawczej. Należy uznać stanowisko powódki za słuszne, iż przedmiotowa umowa pożyczki miała charakter odpłatny i strony zastrzegły, iż powodowej spółce z tytułu wykorzystywania jej środków finansowych przez pozwaną przez okres 48 miesięcy należy się wynagrodzenie umowne w kwocie 992 zł. Przy czym należy podkreślić, iż była to jedyna forma wynagrodzenia dla powodowej spółki z tego tytułu, bowiem dalsze odsetki mogły być naliczane dopiero za okres po wypowiedzeniu umowy, tj. miały charakter odsetek karnych. Wysokość wynagrodzenia umownego nie przekracza wysokości maksymalnych odsetek, o których mowa w art. 359 k.c., gdyż ich wysokość dla pożyczki w kwocie 4 000 zł udzielonej na okres 48 miesięcy wyniosłaby 1 202,19 zł. W ocenie Sądu wskazuje to na fakt, iż zapisy umowne dotyczące wynagrodzenia umownego nie stanowią obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. W tym

miejscu należy jeszcze podać, iż strona powodowa obniżyła swoje wynagrodzenie o kwotę 95 zł z tytułu obniżenia przez Radę Polityki Pieniężnej stóp procentowych. W konsekwencji powódka żądana wynagrodzenia umownego w kwocie 897 zł.

Biorąc zatem pod uwagę ważne postanowienia umowy pożyczki, łączącej strony, strona pozwana powinna zwrócić stronie powodowej:

- kwotę udzielonej pożyczki- 4 000 zł,

- opłatę przygotowawczą- 616,00 zł,

- wynagrodzenie umowne- 897 zł,

- koszty windykacji – 30 zł.

Łącznie dało to kwotę 5 543 zł, którą należało pomniejszyć o kwotę spłaconą przez pozwaną , tj. 1 766 zł. W związku z czym w pkt. I wyroku zasądzono kwotę 3 777 zł wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 grudnia 2015r. do dnia zapłaty.

Żądanie odsetek znajduje swoje uzasadnienie w art. 481 k.c. oraz pkt. 13 ust. 1 umowy , który przewidywał od zadłużenia przeterminowanego naliczone odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone, tj. w części żądania zapłaty kosztów windykacji i kosztów ubezpieczenia (pkt. II wyroku).

Co do kosztów procesu należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 paragraf 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszt nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron.

W świetle tych przepisów należało przyjąć, że powódka poniosła następujące koszty procesu: opłata od pozwu w kwocie 688 złotych, wynagrodzenie adwokata w kwocie 4 800 złotych (wg obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia z dnia 22 października 2015r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych , co daje łącznie kwotę 5 505 zł. Przy czym pozwany korzystała z pomocy prawnej z urzędu, której koszty nie zostały opłacone, a więc poniosła koszty w wysokości 5 904 zł (wynagrodzenie minimalne pełnomocnika z urzędu powiększone o 23% podatek VAT).

Zgodnie z przepisem art. 100 zdanie 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż powódka wygrała proces w 27,70 %, a pozwana w 72,30 %. Oznacza to, że stronie powodowej należała się kwota 1 524,88 zł, tj. 27,70 % z kwoty 5 499 zł, a pozwanej należała się kwota 4 268,59 zł, tj. 72,30 % z kwoty 5 904 zł. Po stosunkowym rozliczeniu strona powodowa powinna uiścić na rzecz pozwanej kwotę 2743,71 zł. Natomiast brakująca kwota wynagrodzenia dla pełnomocnika powódki z urzędu przyznano ze Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie, tj. kwotę 3 160,29 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w punkcie III i IV wyroku.